

intrarea Suediei în Uniunea Europeană?

S.H.: Mai înainte de toate, colaborarea polițienească între țările membre ale UE s-a dezvoltat foarte repede, tocmai în această perioadă.

S.C.: Atât în bine, cât și în rău?

S.H.: Nu! Colaborarea între diferite corpuri polițienești este numai în bine. Aceasta face ca statele membre să fie mai efective în a primi informații pe care mai înainte nici nu le-ar fi primit. Avem, de asemenea, o organizație comună, Europol, care ne întărește. Colaborarea polițienească a fost bună.

S.C.: Suedia trebuie să colaboreze și cu S.U.A., cu China, cu țările arabe și cu alte țări, care nu fac parte din UE. Cum este această colaborare?

S.H.: În mod normal, noi întreținem, așa cum concep eu, relații bune cu cei cu care trebuie să colaborăm. Este clar că, cu cât o țară este mai departe, cu atât mai puțin importantă are colaborarea bilaterală directă. Dar, dacă ne uităm la Europa, avem legături apropiate cu multe țări care nu sunt membre în UE. Ieri m-am întors din Estonia, săptămâna trecută am fost în Polonia, avem o colaborare foarte bine dezvoltată cu Rusia, căci acestea sunt țări, mai mult sau mai puțin, limitrofe cu Suedia. Cu Norvegia avem colaborare foarte apropiată de când lumea, deși ei nu sunt membri în UE. Așa că nu putem să ne uităm la care state sunt membre ale UE și care nu, ci trebuie să avem o perspectivă mai largă. Pe urmă, avem și proiectele de ajutorare în alte părți ale lumii: America Centrală, Africa de Sud, și altele asemenea. Așa că avem destul de multe relații. Pe urmă, pentru că Suedia a fost întotdeauna o țară mică, relațiile internaționale au fost întotdeauna importante pentru Suedia. Îmi închipui că noi avem o mai mare concentrare pe colaborare internațională decât multe alte țări.

S.C.: Ce contacte aveți cu România?

S.H.: Nu avem așa de multe contacte cu România. Am fost evident acolo, pe când eram secretar de stat la Ministerul Justiției, cu un proiect multilateral de ajutor din Suedia, privind sistemul juridic în România. Este clar că prin Interpol putem colabora și cu România în probleme concrete. Nu știu acum exact care ar putea fi acestea, dar probabil că acestea nu sunt multe, din cauză că este totuși o țară care se află totuși ceva mai departe și că nu avem contacte zilnice imediate.

S.C. Contacte zilnice nu aveți, dar contacte estivale are Suedia cu România, în sensul că foarte mulți suedezi își petrec vacanța în România. Lucrul acesta s-a întâmplat și mai înainte, pe vremea lui Ceaușescu, dar a existat o perioadă când nu s-a mai călătorit acolo foarte mult, însă de câțiva ani România oferă din nou condiții favorabile pentru turiștii suedezi.

S.H.: Da, există turiști suedezi în lumea întreagă! Dar, în cel mai bun caz, acest lucru nu cere contacte polițienești, căci totul decurge liniștit.

S.C. Poliția din Constanța se laudă că ei rezolvă 90% din infracțiunile pe care le au. Care este situația în cadrul poliției suedeze?

S.H.: Eu îmi permit să mă îndoiesc de cifra aceasta. Nivelul infracțiunilor rezolvate variază foarte mult cu fel de infracțiune este vorba. Se poate spune că infracțiunile grave, violente, de exemplu, au un grad de rezolvare foarte înalt, ceea ce are de-a face cu faptul că aproape întotdeauna există o relație între făptaș și victimă - atunci știm cine a comis-o. În alte domenii se poate spune că, de exemplu, procentajul de rezolvări ale furturilor de biciclete, este foarte scăzut - căci nu știm cine a comis aceasta. Toate cazurile sunt rezolvate mai ușor dacă știi cine le-a înfăptuit, decât dacă nu știi cine le-a înfăptuit. Pe urmă se poate spune că există anumite infracțiuni care, în principiu, sunt rezolvate

deja atunci când sunt deunțate. De exemplu, betie la volan, sau infracțiune cu droguri. Lucrul acesta este legat direct de activitățile proprii ale poliției. Îmi imaginez că nu avem nici o infracțiune cu droguri nerezolvată, deoarece denunțarea și rezolvarea au loc concomitent. Pentru unele categorii de infracțiuni, care sunt greu de rezolvat, nivelul este scăzut, în timp ce pentru alte categorii de infracțiuni, care sunt ușor de rezolvat, nivelul este ridicat.

S.C.: Poliția română a primit anul acesta, pentru prima oară după aproape treisprezece ani de la căderea lui Ceaușescu, o lege care reglează ce funcție să aibe poliția românească și ce drepturi să aibe un angajat în poliție. Care este situația poliției suedeze?



”Problemele pe care le avem depind de nivelul de abstractizare la care vrem să le descriem.”

Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

S.H.: Avem legislație care reglează ce trebuie să facă poliția. Aceasta se stabilește în mai multe locuri în legislație. Există, de exemplu, o lege specială a poliției, care spune ce trebuie să facă poliția. Apoi, urmează altă legislație, de exemplu codul penal, sau regulile procedurilor procesuale și așa mai departe, în care se află tot felul de lucruri pe care trebuie să le facă poliția. S-ar putea zice că, dacă ai drepturi față de public, acestea sunt descrise în hotărârile pe care le-am menționat, mai înainte de toate legea poliției și codul procedurii judiciare. În ceea ce privește drepturile față de patronat, acestea sunt hotărâte în principal de contractele de muncă între organizațiile sindicale și patronat, pur și simplu. În principiu, noi am avut asemenea hotărâri timp de mai multe sute de ani.

S.C.: Ce știi tu despre România?

S.H.: Nu prea mult. Știu cum se cheamă capitala - am fost acolo. De asemenea, am văzut ceva din casele luate cu japa de perechea Ceaușescu - ei erau cunoscuți pentru că furau tot ce nu era fixat când călătoreau prin lume.

S.C.: Promit că, atunci când îți trimit publicația cu interviul, îți trimit și material informativ despre România, căci, dincolo de ce stă în presa suedeză despre aspectele negative, rezultate dintr-o politică comunistă timp de 50 de ani, România este o țară frumoasă și bogată care are capacitatea să se rederezeze în scurt timp. Ești interesat într-o colaborare cu România?

S.H.: Sunt convins! Noi suntem, în principiu, interesați să colaborăm cu toți. Dar, acest lucru trebuie să fie dirijat de ce nevoi operative mai directe avem. Nevoile operative le rezolvăm în felul în care se rezolvă nevoi operative între diferite organizații polițienești și anume, în principiu, prin acorduri în cadrul Interpol și contacte directe între

biroul nostru la Interpol și biroul românesc la Interpol. Ar fi trebuit să află cât de înalt este frecvența acestor contacte, dar este sigur că ele au loc. Pe urmă, ne vin solicitanți de azil din acea parte a lumii, care de regulă nu primesc azil în Suedia, și atunci au loc situații în care este vorba despre a-i lua înapoi pe aceștia și lucruri de acest fel. Colaborarea operativă are formele sale deja constituite via biroul la Interpol al țării respective.

Transformarea nu este întotdeauna ușoară. Dar transformarea aceasta se poate realiza. Vedem aceasta în diferite țări care au aparținut de fosta Uniune Sovietică, o vedem în Africa de Sud care a avut un regim de apartheid. Este important a face acest lucru și cred că în multe țări ia mult timp până se face aceeași ancorare populară, aceeași încredere populară care există în multe dintre țările europene. Lucrul acesta cere timp!

(Traducerea din suedeză: Octavian Ciupitu.)

STEN HECKSCHER
Curriculum vitae

Date personale: născut în 1942 la Stockholm.
Studii: Master în juridică la Universitatea din Uppsala în 1968.
Carieră: Administrația Națională a Închisorilor și a Eliberărilor pe Cauțiune, 1968-1969; Judecător stagiar la Tribunalul Orașului Stockholm, 1969-1971; secretar cu probleme de învățământ juridic în Comisia Guvernamentală de Învățământ Superior, 1971-1973; stagiar și raportor la Curtea de Apel Svea, 1973-1974; judecător secundar la Curtea de Apel Svea, 1975-1976; consilier juridic la Consiliul Național de Prevenirea Infracțiunilor; anchetator la: 1. sistemul de sancționare al Codului Penal, și 2. legislația infracțiunilor economice, 1976-1978; consilier juridic la Ministerul de Justiție, Secția Legislativă pentru Legea Constituțională, 1979-1981; secretar principal la Comisia Guvernamentală pentru Narcotice, 1982-1984; sub-secretar asistent la Ministerul de Justiție, șeful Secției Legislative pentru Codul Penal și Ordine și Securitate, 1984-1986; sub-secretar pentru Probleme Juridice la Ministerul Muncii și Imigrării, 1986-1987; sub-secretar de Stat, Ministru de Justiție, 1987-1991; director General la Oficiul de Patentări și Înregistrări, 1991-1994; ministru de Cabinet pentru Industrie și Comerț, 1994-1996; Comisar Național al Poliției, 1996-.
Alte sarcini: Președinte al Retriava AB (Compania națională de stat pentru reconstruirea băncii Götabanken AB), 1993-1994; numit să investigheze condițiile legale generale pentru primirea Suediei în Uniunea Europeană; investigarea legilor Comunității Europene, prezentată la începutul anului 1994; numit să investigheze Actul Ajutorului Juridic, 1993-1994; numit să investigheze supravegherea controlurilor financiare, 1994; membrul Consiliului de Administrație al Oficiului European de Patentări, 1991-1994; membru al Comitetului de Conducere al Europol de la înființarea acestuia; în tot anul 1994, numit de Asociația Editorilor de Ziare să examineze efectele posibile ale intrării Suediei ca membră a UE asupra principiului accesului public la actele oficiale; diverse articole pe teme ca legislația codului penal, a măsurilor împotriva criminalității și a legislației UE; responsabilul negocierilor Suediei cu EEA în probleme legale și instituționale; numit să organizeze Consiliul Național pentru Prevenirea Infracțiunilor, 1996; vice-președinte al comitetului guvernamental pentru dezvoltarea cooperării în domeniul problemelor judiciare, 1997-1999; președintele Comitetului Parlamentar pentru investigarea responsabilității și sancțiunilor pentru delictivități deranjați mental, 1999-2002; numirea unui Comitet pentru Securitate Personală și Protecția Martorilor, 2001-; membru al IBA Task Force on Terrorism, 2002-.

(Traducerea din engleză: Octavian Ciupitu.)